

URUNK MEGKERESZTELKEDÉSE

1-4 oldal

Olv.: Iz 42,1-4.6-7 – Tit 2,11-14;3,4-7 – Lk 3,15-16.21-22

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Jézus megkeresztelkedésének az ünnepnapja van. Sajátos az üzenete. Valójában ez az esemény, amely Jézus megkeresztelkedését állítja elénk, egy váltást jelenít meg az emberi történelemben, a leglényegesebb váltást. Hányszor csúszik ki az emberek száján: ha lenne Isten, hol van az Isten, ha van? Testvérek, van Isten! Itt van az Isten a világunkban, bennünk, csak lemondtunk az Istenről, és bizony az egymással való kapcsolatunkban is összezavarodtunk. Ez a mai ünnep segítséget nyújt nekünk.

**Azt az eget, amit mi bedeszkáztunk,
azt az eget az Isten újra meg újra megnyitja
és az embernek új távlatokat kínál.**

Fogékonyak legyünk a világ fölöttiekre, talán ezt tudományosan így mondják, a természetfölöttiekre. Ezen a mai ünnepen nyissuk ki nagyon a lelkünket, hogy elérkezzen hozzánk a nyitott égnek az üzenete és nyitott emberként új történelmet írjunk és új világot építsünk.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Nagy ünnepek után vagyunk és ezeknek az ünnepeknek az üzenete: úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta oda, hogy mindaz, aki benne hisz, el ne vesszen. Ez a mai ünnep ennek az örömhírnek a betetőzése, hiszen valóban: Jézus nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy Isten irgalmából üdvözüljön a világ. Az a teremtet világ is, amely teremtet világ megváltása – ahogy Pál apostol figyelmeztet bennünket a világért való felelősségünkre – az ember által történik.

Természetesen ennek a megváltásnak egyik mozzanata az, amivel ma tele van a világ, hogy felelősek vagyunk a világért, hogy vigyázzunk erre a világra, hogy az utánunk jövőknek is élettere legyen ez a világ. Na de ezt a világot a Megváltó vissza akarja adni az Istennek, de nem azt a világot, amit mi megrontottunk, hanem

**azt a világot, amit mi megújult emberek,
a keresztségben újjászületett emberek
megújultan viszünk vissza, mintegy köszönetképpen az Istennek.**

Urunk megjelenése napjának egy gondolatához nyúlunk vissza, mert ez lényeges pont az előbb elmondottak miatt: az emberré lett Jézus Krisztus vállalta a világot, vállalta az anyagot és vállalta a mi emberi sorsunkat, a teremtet emberi létünket.

**Aztán a földet lélekkel,
az anyagot szellemmel,
az embert meg Istennel kívánta betölteni.**

Az ember, ha valóban találkozik az irgalmas Istennel, aki nem a tettei szerint gondol rá, hanem egyszerűen elárasztja a világot és elárasztja az embert az ő szeretetével, ez sokkal

többet jelent annál, mint egyszerűen így kimondani, hogy szeret az isten, meg azt, hogy szeretjük egymást. Ez üdvtörténeti kérdés, ez arról szól, hogy az az ember azzal az Istennel találkozik. Ezt is ma hallottuk, hogy milyen megértő és milyen türelmes, mert a megroppant nádat nem töri el, a pislákoló mécesest nem oltja ki, hanem szeretettel fordul az ember felé, és ez a mai ünnep, Krisztus megkeresztelkedése, ezt az üdvtörténeti sort lezárja és egy új indítás.

Hallottuk ezt is ma, beállt Jézus a sorba azok közé az emberek közé, akik a bűneikkel terheltlen állnak ott, Keresztelő János előtt, mert szeretnének megszabadulni azoktól a terhektől, amiket az ember, mi is, magára vesz a rossz döntéseivel, a helytelen döntéseivel, és kevésszer gondolunk arra, hogy életünk igazi terhe a rossz döntéseink miatt van. Bizony, Isten azért nyitja ki az eget, hogy nekünk egy új lehetőséget kínáljon, hogy ezektől a terhektől megszabaduljunk és jó döntéseink legyenek. Nem könnyű. Nehezebb jól dönteni, mint sodródni. Az ember akkor méltó ember voltához, ha ezt a kérdést tisztázza magában, különben kiengedjük a kezünkől a világot is, meg kiengedjük a kezünkől az életünket is.

Hányan akarják kézbe venni Isten fiai helyett ezt a világot, hányan akarják lázító meg ostoba gondolataikkal elérni a mi világunkat és akár manipulálni az életünket is! Testvérek, a Paradicsomot, ahogy a történet, a bibliai történet leírja, az Isten pallosa bezárta, mert bezárult a Paradicsom akkor, amikor az ember elvált az Istentől. Erről sokkal kevesebbet beszélünk, bár az ünnepek alatt utaltam erre is. Ha bezárjuk a Paradicsomot, akkor az ember is megzavarodik emberi kapcsolataiban is, mert a mi emberi kapcsolataink is a Paradicsom világában terveztettek. Ez nem az Isten utáni világ ötlete meg gondolata, hogy mi hogyan tartozunk össze; ez isteni üzenet, isteni terv, isteni program.

**Ez a mai ünnep a megnyílt ég világa,
arról szól, hogy az Isten új lehetőséget ad nekünk embereknek**

és ma valóban ezen kell elgondolkodnunk, mert – ahogy a szentmise bevezetőjében is említettem – tele vagyunk aggodalommal, gondokkal, bajokkal, de legfőképpen azok a terhek nehezedenek ránk, amik a mi rossz döntéseink terhei. Ami egyszer megtörtént, aztán nem tudunk már mit tenni vele, a súlyát cipeljük és bizony egyetlen igazi emberi törekvésünk ez, megszabadulni ezektől. Ilyenkor Isten után kiáltunk: hol van az Isten? Hát, ha van, akkor segítsen az Isten!

Testvérek! Van, csak valóban döntenünk kell, hogy képesek vagyunk-e egy más perspektívában elgondolni az életünket, talán így mondhatnánk: egy természetfölötti nyitottsággal elgondolni az emberi életet. A mai üzenet ebben segít nekünk, hiszen ez a Jézus a mi Megváltónk, aki nekünk elmondja az élet igazságait, aki megmutatja nekünk az utat és aki biztosítja számunkra, ha hozzá tartozunk, az Istennek a gondoskodó szeretetét, oltalmát. Akkor figyeljünk a jelenségre!

**Megnyílt az ég és hallottuk az Isten üzenetét:
ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik.**

Testvérek! Ez a Jézus 30 éves, eddig senki se tudta, hogy ki ő. Ez a jelenség kinyilatkoztatta a Krisztus misztériumát. Ő az Isten fia és az Isten szeretetét hordozza. Ebben a világban ez a Jézus a világba lép, megszólítja a világot: elérkezett hozzátok az Isten országa, térjete meg, tartsatok bűnbánatot, döntsetek a lehetőségek birtokában!

Első üzenete ennek mindenképpen ez. Ha az ember valamit akar ebben az életben, mégpedig önmagához méltóan, akkor el kell gondolkodni ezen, hogy emberi élet csak dialógusban

képzeltető el. Az Isten megszólal, megszólítja a világot, Jézus megszólal, megszólítja a világot. Ő jön. Nem azt várja, hogy a világ érkezzon hozzá, az ember érkezzon hozzá, Ő jön hozzánk és megszólít és várja a választ, mert elhozza nekünk a legfontosabb üzenetet, erről oly sokszor szólok, az Isten szeretetét.

Ez azért nagyon fontos, mert dialógus csak azok között lehet, akiket a szeretet kinyitott egymás számára. Dialógus az Istennel csak azért lehet és csak az az ember tud dialogizálni az Istennel, akit az Isten szeretete megnyitott az Isten számára és akit az Isten szeretete megnyitott a másik ember számára. Különben magunknak élünk, különben bezárkózunk a magunk világába, ez a halálnak a képe, mert magunknak és a világnak élünk és csodálkozunk azon, hogy abból a titokból, amit a szeretet tud felmutatni az embernek, semmit se látunk és semmit se értünk, vagy csak villanásokat.

Mert egymással kapcsolatban csak azok lehetnek, akiket a szeretet vezérel. Ez a Paradicsomi program, ember és ember közötti program, vagyis ahogy Jézus mondta,

**tegyetek tanúságot rólam, úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket,
és a szeretet azt jelenti, hogy a másikat szeressétek jobban magatoknál,**

hiszen akit szeretünk, annak számára megnyílik az életünk és azt akarjuk megmutatni, hogy ő nekünk fontosabb önmagunknál. Ez az egyik üzenete ennek a mai ünnepnek.

A másik üzenete, amit már szóba is hoztam, hogy valóban a nyitott égnek perspektíváját jeleníti meg a számunkra, egy új dimenziót, hogy valóban egy új lehetőség, hogy az ember ne csak magának éljen, a világnak éljen, hanem vegye fontolóra, mit jelent az, amikor az ember valóban megnyílik az Istennek, akinek mindennél fontosabb az ember sorsa. Ez a természetfölötti perspektíva, ez azt jelenti, amikor megnyílunk egymásnak, amikor szeretetben tartozunk össze, amikor valóban arról van szó kapcsolatainkban, hogy hogyan tudom megmutatni azt, hogy ő fontos, hogy őt szeretem, hogy érte élek. Minden emberi kapcsolat, ami nem a szeretet jegyében van a mindennapokban, azokban számítás van, azokban érdek jelenik meg, nem az a fajta emelkedettség, amikor az ember, mintegy kezébe veszi a másik embert.

Ágoston mondja, magadnak teremtetél minket Isten – és milyen érdekes, alig idézzük a folytatását a mondatnak – és egymásra bízta bennünket. Testvérek ez a másik üzenete ennek a mai ünnepnek, a megnyílt égnek ez az ajándéka az ember számára. Ha az ég bezárt, akkor minderről nem lehet beszélni, mert akkor az ember egyszerűen a világnak él, meg önmagának él és akkor ne csodálkozzon azon, hogy mindazok az emberi vágyak, amelyek mindegyikünkben megfogalmazódnak, sose teljesednek be, vagy csak pillanatokra.

Valójában az életünk útját csak a nyitott ég fényében tudjuk megtervezni. Másképp is mondhatom: nem csupán arról szól, hogy Isten kijelenti, hogy ez az én szeretett fiam, hanem akár ne is az isteni szóra figyeljünk, hanem arra, hogy az Isten szeretete beleárad Jézusba. Hiszen amikor azt mondja: a szeretett fiam, akkor ebben az esetben az Isten szeretete árad belé, mint ahogy a mi esetünkben is, ha azt mondjuk egymásnak, szeretlek – persze ez nem szó kérdése, hanem életszemlélet kérdése, szeretetben fordulunk egymás felé –, akkor a szeretetünk árad bele abba a másik emberbe, és Jézus amikor az isteni szeretet beleárad, akkor elindul megváltani a világot.

Elindul egy új világ teremtésére és azon is egy kicsit elgondolkodhatunk, bár ez inkább egy mellékes szempont, de jelentős, hogy a mi keresztségünkben végeredményben ez ismétlődik, ami Jézus keresztségében jelent meg a számunkra, és Jézus az ő országának a jelenlétét valamiképpen a vízhez köti. A keresztség a vízhez köt bennünket, a víz az élet forrása és az

élet feltétele, és akkor, amikor Jézus elindul a világ megváltására, akkor valami csoda történik a világ és az emberek mindennapjaiban, akkor Jézusnak ez a szeretete behálózza az egész földet, mint ahogyan a folyók, a patakok behálózzák az egész világot és az élet a vizek partján támad. Valamiképpen szemlélhetjük úgy, hogy a nagy emberi kultúrák, a városok, a vizek mentén, a vizekhez kötve jelennek meg és épülnek templomok, épülnek kolostorok, épülnek iskolák, épülnek kórházak.

Vegyük észre: mindaz, ami létrejön ezáltal, az nem az egyes embernek a sajátossága, hanem az az ember, akiben az életerő, ami a szeretetnek az ereje, jelen van – mint ahogy az élet a vízben, a víz által –, az valamiképpen az egész emberiséget szolgálja, a közösséget szolgálja. Gondolhatunk akár arra, amit mi karizmáknak, meg talentumoknak mondunk, amikor mindezek létrejönnek, amikor végeredményben az ember a keresztségben újjászületik. Nem véletlen, hogy a keresztségnek volt az ajándéka. Mindaz, ami létrejött, a kultúrája az egész emberiségnek, hogy soroljam újra, a templomok, kolostorok, kórházak, iskolák, a legkülönbözőbb intézmények, ezek mind ebből az újból születettek, ebből a szeretetből, amit hordoz az az ember, aki ezeknek az ügyeknek szenteli az életét.

Testvérek, rendkívül fontos ennek a mai vasárnapnak az üzenete. Ezzel az ünneppel le is zárul az ember megváltásával kapcsolatosan nagyon fontos üzenet. Utána Jézus majd mindezt megpecsételi a vérével, mert mindez, hogy az ember ne magának éljen és ne a világnak éljen, hanem az Isten szándéka szerint egymásért éljünk, ez a vérünket kívánja. Viszont erre születtünk. A megváltás azért életmentés, mert ezt megelőzően a magának élő ember megtagadja az Istent és valójában megtagadja a másik embert. Ez az új az, amire szükségünk van mindegyikünknek, erre születtünk. Nem tesz más, semmi más nem tesz bennünket boldoggá. Lehet, hogy sikeresek lehetünk, lehet, hogy boldogulhatunk, de boldogok nem lehetünk enélkül az életszemlélet nélkül. Aki magának él, nem tud boldog lenni, az feszül önmagában és önzése világába zárkózik.

Én ezt szeretném kérni a Jóistentől mindegyikünk számára, a magunk számára, hogy valóban keresztteljedjünk meg Jézus példája szerint. Már a keresztvízzel, akik itt vagyunk, valószínű mindegyikünket megmosdattak, de valójában ez azt jelenti, hogy új életre születni, mert csak ez az új méltó hozzánk emberekhez, csak ez az új tudja gazdagítani a gondolatainkat, a terveinket, a törekvéseinket, a mindennapi nehéz feladatok végzését, csak ez az új tudja méltóvá, az emberhez méltóvá tenni. Nagy lehetőség ez, a keresztyénségnek a megváltott világnak a lehetősége. Fontoljuk meg a harmadik évezred elején itt Európában, hogy éljünk a nyitott ég ajándékával és legyünk ennek a világnak gondos hordozói és legyünk egymás élete hordozói és legyünk boldogok.

+ *A M E N* +